
Încheiere

De la : Liliana Covalenco

mar., 04 aug., 2026 11:52

Subiect : Încheiere

📎 1 fișier atașat

Către : secretariat@constcourt.md

Vă remitem atașat încheierea Curții Supreme de Justiție din 23 iulie 2026, privind sesizarea ridicării excepției de neconstituționalitate și sesizarea depusă în vederea examinării.

 **2026-07-23, 3-7_26 Plevan, exceptie de neconstituționalitate.docx.signed.pdf**
322 KB





CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA
str. Alexandru Lăpușneanu nr. 28, Chișinău, MD 2004, Republica Moldova

S E S I Z A R E
PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE

A. Autorul excepției de neconstituționalitate**A.1. Datele despre autorul excepției de neconstituționalitate**

1. Nume: PLEVAN
2. Prenume: Vasile
3. Funcția/ocupația: persoana terță

A.2. Instanța de judecată

1. Curtea Supremă de Justiție
2. Judecător raportor: Stella Beșceaga
4. Adresa instanței de judecată: mun. Chișinău, str. Petru Rareș, 18
5. E-mail: jcolegiul.civil@csj.md

B. Informații pertinente despre cazul dedus judecării instanței de drept comun

Prin hotărârea Guvernului nr. 452 din 05 iulie 2023, a fost aprobat și transmis Parlamentului spre adoptare, proiectul de lege privind evaluarea externă a judecătorilor și procurorilor, fiind anexată și nota de fundamentare¹.

Potrivit proiectului, art. 19 alin. (1) din legea privind evaluarea externă a judecătorilor și procurorilor, avea următorul conținut: „*Prin derogare de la prevederile Codului administrativ, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii, după caz, a Consiliului Superior al Procurorilor poate fi contestată de către subiectul evaluării în termen de 15 zile de la primirea prin email a actului respectiv*”.

Acest proiect de lege prevedea că doar dreptul subiectului evaluării de a contesta hotărârea CSP/CSM. Derogarea de la Codul administrativ referitor la contestare, era aplicabilă subiectului sub aspectul termenului de contestare și momentului începerii acestui termen.

Tot potrivit proiectului de lege menționat, art. 19 alin. (5) pct. 2), nu prevedea litera c), ce oferă CSJ competența de a constata *nepromovarea evaluării în cazul anulării hotărârii consiliului respectiv*.

La data avizării proiectului de lege privind evaluarea externă a judecătorilor și procurorilor, Centrul de Resurse Juridice, a propus² introducerea dreptului Comisiei de a contesta hotărârile CSM/CSP și competența CSJ de a constatat nepromovarea, însă această propunere a fost respinsă.

Legea nr. 252/2023 a fost adoptată de Parlamentul Republicii Moldova, la data de 31 iulie 2023, în versiunea proiectului de lege menționat.

Prin demersul Președintelui Republicii Moldova cu nr. 01-06-53 din 16 august 2023³, Legea nr. 252/2023 a fost remisă Parlamentului spre reexaminare, propunându-se completarea art. 19 alin. (1) cu expresia „sau de către comisia de evaluare” și art. 19 alin. (6) cu expresia „sau nepromovarea”.

Propunerea Președintelui Republicii Moldova a fost admisă, Legea nr. 252/2023 a fost completată și adoptată la 17.08.2023.

La data de 26 octombrie 2023, Parlamentul Republicii Moldova a numit în funcție membrii Comisiei de evaluare a procurorilor.

Prin Hotărârea nr. 1-152/2024 din 21.05.2024, CSP a remis Comisiei de evaluare lista a 67 de procurori, în care era inclus și procurorul Vasile Plevan.

Procurorul Vasile Plevan a fost notificat despre inițierea procedurii la data de 24 mai 2024 și a depus, în termenul prevăzut de art. 12 alin. (4) din Legea nr.252/2023, declarația pentru ultimii cinci ani și chestionarul privind integritatea etică.

La data de 21.01.2026, Comisia de evaluare a emis raportul nr. 23, cu propunerea de nepromovare a subiectului evaluării Vasile Plevan, pe motivul emiterii unui act arbitrar. La baza raportului cu propunere de nepromovare, a stat, exclusiv un singur dubiu – emiteria unui act arbitrar, manifestat în ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale din 04.05.2016.

¹ <https://mail.procuratura.md/service/home/~/?auth=co&loc=ro&id=18280&part=2>

² https://crjm.org/wp-content/uploads/2023/07/2023-07-12-Opinie_CRJM_full-vetting_3_Final_Expedit.pdf

³ https://data.promolex.md/uploads/workflow/88621/proces_verbal_88621.pdf

Dubiile privind emiterea unui pretins act arbitrar s-au bazat pe propriile aprecieri ale Comisiei, în lipsa preexistenței unei hotărâri CtEDO sau a instanței de judecată, cer ar fi stabilit caracterul arbitrar.

Raportul Comisiei a fost respins de Consiliul Superior al Procurorilor prin Hotărârea nr. 1-51/2026 din 19 februarie 2026, dispunându-se reevaluarea subiectului.

Ulterior, la 28.04.2026, Comisia a emis Raportul nr. 28 din 28.04.2026, prin care a propus nepromovarea procurorului Vasile Plevan, pe motivul emiterii unui act arbitrar.

Potrivit pct. 70 din raportul nr. 28 din 28.04.2026 cu propunerea de nepromovare, actul arbitrar consta în faptul, că *„materialul probator disponibil la 04 mai 2016, apreciat cumulativ, conținea suficiente indici pentru a justifica pornirea urmăririi penale”*.

Caracterul arbitrar al ordonanței din 04.05.2016, a fost apreciat pentru prima dată de către Comisia de evaluare, anterior neexistând nicio hotărâre judecătorească sau a CtEDO, care să constate caracterul arbitrar al actului.

Prin hotărârea CSP nr. 1-166/2026 din 11 iunie 2026 Raportul nr. 28 din 28 aprilie 2026 de reevaluare a procurorului Vasile Plevan a fost respins și s-a constatat promovarea evaluării externe de către procurorul Vasile Plevan.

Consiliul Superior al Procurorilor a constatat că ordonanța din 04.05.2016, nu a fost emisă cu rea-credință și nu a fost admisă o eroare judiciară gravă și evidentă pe care nicio altă autoritate rezonabilă nu ar fi admis-o.

La 26 iunie 2026, vicepreședintele Comisiei de evaluare, dna Virginia Moraru, a depus contestație împotriva hotărârii CSP nr. 1-166/2026 din 11 iunie 2026 în care a solicitat anularea hotărârii nominalizate și constatarea nepromovării evaluării externe de către procurorul Procuraturii Anticorupție Vasile Plevan.

Prin încheierea de primire pe rol a cauzei din 03 iulie 2026 Curtea Supremă de Justiție a primit în procedură contestația și s-a dispus pregătirea cauzei pentru dezbaterile judiciare.

C. Obiectul sesizării

Obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție

Obiect al sesizării îl reprezintă sintagma „*comisia de evaluare a stabilit*” de la art. 11 alin. (2), sintagma „*sau de către comisia de evaluare*” de la art. 19 alin. (1), sintagma „*sau nepromovarea evaluării*” de la art. 19 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 252/2023.

În conformitate cu art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, controlul constituționalității legilor, în prezenta cauză a unor prevederi din Legea nr. 252/2023, ține de competența Curții Constituționale.

Excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu

Fiind ridicată de către de către persoana terță Vasile Plevan, parte în dosarul de contencios administrativ nr. 3-7/26, pendinte la Curtea Supremă de Justiție, excepția de neconstituționalitate este formulată de subiectul abilitat cu acest drept, în temeiul articolului 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016, precum și al Regulamentului privind procedura de examinare a sesizărilor depuse la Curtea Constituțională.

Prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei

Prerogativa de a soluționa excepțiile de neconstituționalitate, presupune stabilirea corelației dintre normele legislative și textul Constituției, ținând cont de principiul supremației acesteia și de pertinența prevederilor contestate pentru soluționarea litigiului principal în instanțele de judecată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate constituite prevederile alin. (2) art. 11 (expresia „*comisia de evaluare a stabilit*”), alin. (1) art. 19 (expresia „*sau de către comisia de evaluare*”) din Legea nr. 252/2023 în corelație cu prevederile art. 19 alin. (5) lit. c) (*sau nepromovarea evaluării*) din aceeași lege.

Prevederile contestate urmează să se aplice la soluționarea cauzei de contencios administrativ, deoarece anume de aceste prevederile legale, a făcut uz Comisia la evaluarea subiectului și la înaintarea cererii de chemare în judecată.

Nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate

Prevederile contestate nu au constituit anterior obiect al controlului de constituționalitate. Prin urmare, lipsește o decizie/hotărâre anterioară a Curții Constituționale din perspectiva criticilor de neconstituționalitate avansate în prezenta sesizare privind excepția de neconstituționalitate.

Argumentele privind neclaritatea legii sub aspectul competenței Comisiei de a decide de sine stătător caracterul arbitrar al actului sunt noi în raport cu cele invocate de autorii sesizării privind excepția de neconstituționalitate, ce a stat la baza emiterii Hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 16.01.2025, iar textele de lege contestate sunt diferite.

Din considerentele enunțate mai sus, se atestă faptul că prezenta excepție de neconstituționalitate întrunește condițiile prevăzute în Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016.

D. Argumentarea incidenței unui drept sau a mai multor drepturi din Constituție

Articolul 1 alineat (3) din Constituție, potrivit căruia „Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sânt garantate”.

Articolul 20 alineat (1) din Constituție potrivit căruia: „(1) Orice persoană are dreptul satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime”.

Articolul 23 alineat (2) din Constituție potrivit căruia, „(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative”.

Articolul 28 din Constituție statuează, că „Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată”.

Articolul 39 alineatul (2) din Constituție, potrivit căruia, „Oricărui cetățean i se asigură, potrivit legii, accesul la o funcție publică.”

Articolul 43 alin. (1) din Constituție, ce statuează, că „Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la protecția împotriva șomajului”.

Articolul 53 alineatul (1) din Constituție, potrivit căruia „Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.”

Articolul 115 alin. (1) potrivit căruia: „Justiția se desfășurează prin Curtea Supremă de Justiție, prin curțile de apel și prin judecătorii.”

Articolul 125¹ alineatele (1) și (3) din Constituție potrivit căruia: „(1) Consiliul Superior al Procurorilor este garantul independenței și imparțialității procurorilor” și „(3) Consiliul Superior al Procurorilor asigură numirea, transferarea, promovarea în funcție și aplicarea măsurilor disciplinare față de procurori”.

În conformitate cu pct. 2.1. din Ghidul practic privind condițiile de admisibilitate a sesizărilor privind excepția de neconstituționalitate la Curtea Constituțională, autorul sesizării trebuie să argumenteze incidența unui drept din Constituție.

Astfel, art. 1 alin. (3) din Constituție, garantează preeminența dreptului. În jurisprudența sa, Curtea a menționat că acest principiu impune supremația Constituției și impune obligația corelării legilor și a tuturor actelor normative cu dispozițiile sale (Decizia Curții Constituționale nr. 17 din 11 februarie 2019, § 18). Curtea a afirmat că la baza statului de drept, consacrat de articolul 1 alin. (3) din Constituție, stă principiul legalității. Prin urmare, respectarea legilor este obligatorie, iar încălcarea acestei obligații constituționale atrage implicit afectarea principiului statului de drept (A se

vedea: Hotărârea Curții Constituționale nr. 12 din 8 mai 2020, § 68). Articolul 1 din Constituție garantează valoarea preeminenței dreptului, care obligă autoritățile publice, inclusiv Guvernul și Parlamentul, să-și conformeze deciziile cu prevederile legii și ale Constituției.

Incidența art. 20 din Constituție, se explică prin faptul, că acesta garantează dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă împotriva actelor care încalcă drepturile și interesele legitime. Acest drept presupune că instanța soluționează litigii reale privind drepturi și interese legitime, iar nu acțiuni înaintate în lipsa unui drept propriu vătămat al reclamantului. Dacă legea permite unei autorități să conteste un act administrativ fără a pretinde încălcarea unui drept sau interes legitim propriu, mecanismul contenciosului administrativ este deturnat de la scopul său constituțional, iar protecția jurisdicțională garantată de art. 20 își pierde caracterul efectiv pentru persoana ale cărei drepturi sunt puse în discuție.

Standardul calității legii prevăzut de art.23 reprezintă garanția constituțională care face posibilă exercitarea efectivă a drepturilor prevăzute de art.20, 28, 39, 43 și 53. În acest sens, art. 23 alin. (2) din Constituție impune adoptarea de către legislator a unor legi accesibile și previzibile (A se vedea, de exemplu: Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 23 ianuarie 2020, § 42). Pentru a exclude orice echivoc, textul legislativ trebuie să fie formulat în mod clar și inteligibil, fără dificultăți de ordin sintactic și pasaje obscure (A se vedea, de exemplu: Decizia Curții Constituționale nr. 6 din 23 ianuarie 2020, § 26; Decizia Curții Constituționale nr. 18 din 13 februarie 2020, § 20; Decizia Curții Constituționale nr. 75 din 2 iulie 2020, § 19; Decizia Curții Constituționale nr. 77 din 2 iulie 2020, § 22).

De asemenea, textul legislativ trebuie să corespundă principiului unității materiei legislative sau corelației între textele regulatorii, pentru ca persoanele să-și poată adapta comportamentul la reglementările existente, ce exclud interpretările contradictorii sau concurența între normele de drept aplicabile. Astfel, legea trebuie să reglementeze în mod unitar, să asigure o legătură logico-juridică între dispozițiile pe care le conține, iar în cazul unor instituții juridice cu o structură complexă să prevadă elementele ce disting particularitățile lor (§ 53 Hotărârea Curții Constituționale nr. 26/2016).

Articolul 53 alin. (1) din Constituție, garantează protecția persoanei împotriva abuzurilor autorităților publice și nu viceversa – statul împotriva persoanei.

Potrivit Hotărârii⁴ Curții Constituționale nr. 11 februarie 2014, *Curtea reține că, în calitatea sa de instituție juridică, contenciosul administrativ are drept scop contracaraarea abuzurilor și exceselor de putere din partea autorităților publice, apărarea drepturilor persoanelor în spiritul legi. Printre drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, Constituția prevede și dreptul persoanei vătămate într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, de a obține recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei (art.53 alin. (1)). În esență, articolul nominalizat supra este temeiul constituțional al contestării actelor autorităților publice și al răspunderii acestora pentru vătămarile aduse prin încălcarea drepturilor și libertăților legitime ale persoanei (parag. 40-42).*

⁴ https://constcourt.md/public/ccdoc/hotariri/ro-h5_-2014.pdf

În cauza *Senator Lines Gmbh împotriva Austriei și alte țări*, paragraful D, Curtea a reamintit că are dreptul, să primească cereri din partea unor persoane, organizații neguvernamentale sau grupuri de indivizi „care pretind că sunt victimele unei încălcări” de către o Înalță Parte Contractantă a drepturilor prevăzute în Convenție și în Protocoalele sale, însă, totodată a statuat, că *pentru ca un reclamant să poată pretinde că este victimă într-o astfel de situație, acesta trebuie să prezinte dovezi rezonabile și convingătoare cu privire la probabilitatea producerii unei încălcări care îl afectează personal; simpla suspiciune sau conjectură este insuficientă.*

În cauza *CtEDO Tănase împotriva Moldovei*, paragraful 104, Curtea a statuat, că *pentru a pretinde că este victima unei încălcări, o persoană trebuie să fie afectată direct de măsura contestată.*

Contestația în contencios administrativ, este determinată de calitatea de victimă a reclamantului, care prin prisma art. 53 din Constituție, o poate avea doar persoana vătămată într-un drept al său.

Prevederile art. 1 alin. (3), art. 23 alin. (2) și art. 53 alin. (1) din Constituție, se aplică în corelație dreptul incident consacrat de art. 28 din Constituție ce protejează viața privată. În această privință, CtEDO reiterează că, în jurisprudența sa, s-a stabilit deja că sensul conceptului „viață privată” se extinde și la aspecte legate de identitatea personală și de reputație (a se vedea Pfeifer împotriva Austriei, nr. 12556/03, pct. 35, 15 noiembrie 2007; Petrina împotriva României, nr. 78060/01, 14 octombrie 2008, pct. 27-29 și 34-36; și Timciuc, pct. 143). Prin constatarea nepromovării ca rezultat al contestației, este afectată grav reputația profesională.

Incident speței, este și dreptul consacrat la art. 39 alin. (2) în corelație cu art. 43 alin. (1) din Constituție. Potrivit paragrafului 2 din Hotărîrea Curții Constituționale nr. 6 din 22.03.2011, accesul la o funcție publică este statuat expres în art.39 alin.(2) din Constituție, care prevede că oricărui cetățean i se asigură, potrivit legii, accesul la o funcție publică. Din aceste considerente art.43 alin.(1) din Constituție privind dreptul la muncă și protecția muncii, invocat în sesizare, urmează a fi examinat în coroborare cu art.39 alin.(2) din Constituție. Prin constatarea nepromovării ca rezultat al contestației, autorul excepției este îngădit în aceste drepturi constituționale.

Astfel, textul de lege contestat nu întrunește condiția calității legii cerut de art. 23 din Constituție, neintegându-se în materia legislativă uniformă a contenciosului administrativ, ce impune calitatea de victimă a reclamantului, iar acest fapt ar fi contrar art. 53 din Constituție ce statuează asupra existenței dreptului vătămat în contencios administrativ, fapt ce nu respectă rigorile supremației materiei constituționale, așa cum se impune prin art. 1 alin. (3) din Constituție, iar în consecință, se aduce atingere dreptului la viața privată (art. 28), dreptului la o funcție publică (art. 39 alin. (2)) și dreptului la muncă (art. 43 alin. (1)), consacrate de legea supremă.

În același context, textul de lege contestat, prevăzut de art. 19 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 252/2023, oferă Curții Supreme de Justiție o competență improprie înfăptuirii actului de justiție, ceea ce substituie în competențe organul constituțional statuat la art. 125¹ din Constituție. Autorul excepției, a avut o previzibilitate constituțională, că în temeiul art. 125¹ din Constituție, doar Consiliul Superior al Procurorilor, are competența constituțională de a decide numirea sau eliberarea unui procuror din funcție. Norma legală contestată nu întrunește standardul calității legii, deoarece permite subrogarea

competențelor constituționale ale Consiliului Superior al Procurorilor, ceea ce face a fi incidente drepturile prevăzute de art. 28, 39 și 43 din Constituție.

Nu orice neconstituționalitate a unei norme justifică examinarea unei excepții de neconstituționalitate. În prezenta cauză, neconstituționalitatea textului contestat produce efecte directe asupra situației juridice a autorului excepției, deoarece permite contestarea hotărârii CSP de către o autoritate care nu invocă lezarea unui drept propriu și creează posibilitatea anulării hotărârii prin care autorului i-a fost recunoscut dreptul de a promova evaluarea. Prin urmare, norma contestată afectează în mod direct dreptul la protecția împotriva actelor autorităților publice (art.53), dreptul la respectarea vieții private și a reputației profesionale (art.28), precum și dreptul de acces și exercitare a funcției publice și dreptul la muncă (art.39 și art.43 din Constituție).

E. Argumentarea prefinsei încălcări a unuia sau a mai multor drepturi garantate de Constituție

Textul solicitat a fi supus controlului constituționalității – „sau de către comisia de evaluare” de la art. 19 alin. (1) din Legea nr. 252/2023, nu corespunde rigorilor constituționale statuate la art. 1 alin. (3), art. 23 alin. (2), art. 53 alin. (1), art. 125¹ alin. (1) și (3) din Constituție, ceea ce încalcă dreptul constituțional al terțului statuat la art. 20 alin. (1), art. 28, art. 39 alin. (2) și art. 43 alin. (1) din Constituție.

Articolul 53 alin. (1) din Constituție, garantează protecția persoanei împotriva abuzurilor autorităților publice și nu viceversa – puterea publică împotriva persoanei.

Cele trei niveluri normative, constituțional (art. 53 din Constituție), legislativ (art. 17 și art. 189 din Codul administrativ) și convențional - internațional (art. 34 din CEDO), alcătuiesc o singură arhitectură coerentă de protecție a drepturilor subiective, în care poziția ocrotită aparține *persoanei împotriva puterii publice*, iar niciodată puterii publice, însăși, împotriva persoanei.

Comisia de evaluare este o entitate de drept public, investită cu *competențe*, iar nu cu *drepturi*, pentru realizarea unei sarcini publice - evaluarea extraordinară a procurorilor. Competențele sunt exercitate în regim de putere publică.

Din acest raționament și reieșind din această calitate, Comisia de evaluare se plasează pe partea *statului* nu a persoanei individuale lezate într-un drept vătămat. Comisia de evaluare reieșind din competențele stabilite, nu poate fie titulară a garanției prevăzute de art. 53, în sensul să revendice un „drept vătămat” conform art. 17 Cod administrativ sau să exercite acțiunea în contencios potrivit art. 189 și să revendice încălcarea „unui drept al său” ori să întrunească „calitatea de victimă” în sensul art. 34 din Convenție.

Art. 17 și art. 189 sunt transpunerea legislativă a art. 53, iar art. 34 exprimă, la nivel convențional, aceeași idee prin excluderea „organizațiilor guvernamentale” din sfera titularilor de drepturi.

Potrivit paragrafului 40 din Hotărârea⁵ Curții Constituționale nr. 11 februarie 2014, *Curtea reține că, în calitatea sa de instituție juridică, **contenciosul administrativ are drept scop contracararea abuzurilor și exceselor de putere din partea autorităților publice**, apărarea drepturilor persoanelor în spiritul legi (parag. 40). În esență, articolul nominalizat supra este **temeiul constituțional al contestării** actelor autorităților publice și al răspunderii acestora pentru vătămarile aduse prin încălcarea drepturilor și libertăților legitime ale persoanei (parag. 42).*

Art. 53 este așezat în Titlul II, Capitolul II al Constituției — „Drepturile și libertățile fundamentale”. Faptul că art. 53 este inclus în capitolul drepturilor fundamentale arată că el consacră un drept fundamental al persoanei, iar nu o competență a autorităților publice.

Drepturile fundamentale sunt, prin esența lor (*status negativus*), drepturi ale persoanei *împotriva* statului. Prin art. 53, Constituția instituie *modelul protecției drepturilor subiective*, astfel, numai „persoana vătămată într-un drept al său” are acces la justiția administrativă, în vederea recunoașterii dreptului, anulării actului și reparării pagubei.

⁵ https://constcourt.md/public/ccdoc/hotariri/ro-h5_-2014.pdf

Art. 17 și art. 189 din Codul administrativ sunt implementarea legislativă a art. 53 și preiau integral logica sa protectoare. Art. 189 alin. (1) rezervă acțiunea în contencios administrativ „oricărei persoane care revendică încălcarea unui drept al său”. Sintagma este posesivă și nu poate fi golită de sens. Nu orice persoană, ci persoana care invocă un drept *propriu*. Citit în lumina art. 53, „persoana” din art. 189 este titularul garanției fundamentale, persoana ocrotită împotriva puterii publice, iar nu o entitate a puterii publice care ar întoarce acțiunea împotriva persoanei. Art. 17 definește, la rândul său, „dreptul vătămat” ca fiind „orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă”, adică o poziție juridică subiectivă a *persoanei*, iar nu o competență a autorității.

Aceeași concluzie se regăsește, în dreptul Convenției. Potrivit art. 34, o „organizație guvernamentală” nu poate fi niciodată „victimă” și nu poate sesiza Curtea. Criteriul de calificare este *funcțional*, iar nu formal. Astfel, se examinează statutul juridic al entității, drepturile pe care aceasta le derivă din dreptul privat, gradul său de autonomie față de stat, exercitarea de prerogative de putere publică și participarea la un serviciu public sub control statal. Contrastul jurisprudențial este edificator, o entitate a fost calificată drept neguvernamentală, deci aptă să sesizeze Curtea, tocmai fiindcă *nu* exercita prerogative de putere publică; simetric, municipalitățile și celelalte entități care exercită atare prerogative sunt excluse din sfera titularilor cererii. Aplicat speței, Comisia de evaluare exercită putere publică (competență), este o „organizație guvernamentală”, *nu poate fi victimă*.

În cauza *Senator Lines Gmbh împotriva Austriei și alte țări*, paragraful D, Curtea a statuat, că *pentru ca un reclamant să poată pretinde că este victimă într-o astfel de situație, acesta trebuie să prezinte dovezi rezonabile și convingătoare cu privire la probabilitatea producerii unei încălcări care îl afectează personal; simpla suspiciune sau conjectură este insuficientă*.

În cauza *CtEDO Tănase împotriva Moldovei*, paragraful 104, Curtea a statuat, că *pentru a pretinde că este victima unei încălcări, o persoană trebuie să fie afectată direct de măsura contestată*.

În conformitate cu Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 16.01.2025, paragraful 143, Curtea a statuat, că „*raportul Comisiei nu produce vreun efect juridic în privința subiectului evaluat.... Consiliul Superior al Procurorilor are competență să-l accepte sau să-l respingă.....Consiliile decid cu privire la promovarea sau nepromovarea judecătorilor și procurorilor....Comisia de evaluare are competențe de investigare, iar raportul trimis către Consilii are caracter de recomandare*”.

În sensul jurisprudenței CtEDO⁶, Comisia de evaluare reprezintă un „tribunal ” în sensul art. 6 paragraful 1 CEDO.

Prin urmare, Comisia de evaluare, reieșind din calitatea de „tribunal stabilit de lege” și competența de investigare și de întocmire a unui raport cu caracter de recomandare, nu poate avea un interes legitim și nu poate fi „persoană interesată”.

Astfel textul de lege contestat este în contradicție cu art. 53 din Constituție, deoarece oferă Comisiei de evaluare care are doar competențe de investigare și de a recomanda promovarea sau nepromovarea și, care se poziționează pe partea puterii

⁶ Cauza *Xhoxhaj vs. Albania*, paragraful 282 și 288

publice, să intenteze acțiune în contencios administrativ și să acționeze împotriva drepturilor și intereselor persoanei individuale.

Un astfel de drept nu are valență constituțională și pune în discuție drepturile fundamentale constituționale ale autorului sesizării, consacrate în art. 28, 39 și 43 din Constituție. Prin urmare, se încalcă supremația dreptului, statuat la art. 1 alin. (3) din Constituție.

Textul de lege contestat ce oferă dreptul Comisiei de contesta hotărârile CSP/CSM, nu se încadrează în materia legislativă uniformă a contenciosului administrativ și corelării cu actele legislative, care statuează asupra necesității existenței unui drept vătămat în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (2) Cod administrativ, normele legislative speciale derogatorii se aplică numai dacă nu contravin principiilor Codului administrativ, iar principiul legalității, statuat la art. 21 alin. (2) din același cod, statuează, că exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

Respectiv, în conformitate cu prevederile art. 3 Cod administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Prin urmare, textul de lege contestat, este în contradicție cu principiul legalității statuat la art. 21 alin. (2) Codului administrativ, ce statuează, că exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate, iar scopul legislației administrative, este anume protecția drepturilor și libertăților individuale împotriva autorităților publice, dar nu viceversa.

Derogarea textului de lege contestat, de la prevederile și principiile Codului administrativ, ce statuează rolul contenciosului administrativ de apărarea a drepturilor și libertăților persoanei și intervenția acestuia în cazul vătămării unui drept, reprezintă o încălcare a art. 53 din Constituție, în baza căruia a fost edificată construcția juridică a contenciosului administrativ de control jurisdicțional asupra activității autorităților publice, fapt statuat expres în comentariul art. 53 din Constituție⁷, interpretări aplicabile și Codului administrativ.

Contradicția textului de lege contestat, se manifestă și în raport cu art. 79 alin. (1) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, ce prevede că hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor se contestă de persoana ce se consideră vătămată într-un drept al său.

Textul de lege contestat este inconciliabil cu practica Curții Supreme de Justiție⁸ (hotărârile nr. 3d-71/23; nr. 3d-14/23; nr. 3d-56/23; nr. 3d-63/23; nr. 3d-61/24; nr. 3d-72/23), care în cauzele de contestare a hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii,

⁷ Alin. (1) al art. 53 confirmă cele menționate mai sus, stabilind expres că „persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei”. Întru realizarea normelor constituționale precitate, la 10 februarie 2000, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV, care are la bază instituirea controlului jurisdicțional asupra activității autorităților administrației publice (pag. 211 din Comentariul Constituției).

⁸ https://jurisprudenta.csj.md/search_col_civil.php?id=79588

de către persoana care a sesizat, în temeiul art. 40 alin. (1) din Legea nr. 178/2014, în cauzele disciplinare a judecătorilor, unde instanța supremă a statuat ferm, că

„calitatea de reclamant în acțiunile în contencios administrativ o poate avea doar persoana care poate revendica un drept vătămât sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă....

„unul dintre elementele definitorii ale acțiunii în contencios administrativ este revendicarea unui drept propriu, vătămât prin una din formele activității administrative....”

„reclamantul care inițiază o acțiune în contencios administrativ trebuie să demonstreze și să justifice procedural, în cadrul testului de admisibilitate, că activitatea administrativă contestată sau refuzul autorității administrative de a soluționa o cerere în termenul legal afectează un drept subiectiv propriu....”

„În sensul legislației în vigoare, revendicarea dreptului trebuie să se deducă din susținerile formulate prin acțiunea înaintată în judecată, inclusiv și cea cu caracter normativ, în conținutul căreia urmează a fi arătată vătămarea dreptului personal, deoarece expresiile utilizate în textul art. 17, 39 și 189 din Codul administrativ de „drept vătămât” și de „încălcarea unui drept al său” se referă la drepturi subiective concrete, fiind excluse așa numitele drepturi prin ricoșeu, ipotetice, iluzorii sau virtuale, precum și acțiunile populare (actio popularis).....”

„Această concluzie este fortificată și prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că pentru ca un reclamant să se poată declara victimă, acesta trebuie să prezinte dovezi plauzibile și convingătoare ale probabilității survenirii unei încălcări, la care ar fi supus personal, fiind insuficiente simplele bănuieli sau conjuncturi (cauza Senator Lines GmbH împotriva a cincisprezece state membre ale Uniunii Europene (cererea nr. 45572/00)...”

„Indiferent de felul acțiunii în contencios administrativ, inclusiv în cadrul acțiunii în control normativ, reclamantul trebuie să revendice un drept subiectiv al său vătămât sub sancțiunea declarării acțiunii inadmisibile”.

Mai mult, Curtea Constituțională a statuat, că dreptul la un remediu judiciar este condiționat de existența unui drept încălcat prevăzut de lege (DCC din 10.04.2025, § 31).

Respectiv, lipsa standardului de calitate a textului de lege contestat, manifestat în necorespunderea principiului unității materiei legislative sau corelării între textele normative, îl plasează în zona neconstituționalității, fiind contrar art. 1 alin. (3), art. 23 alin. (2) și art. 53 alin. (1) din Constituție, încălcând colateral drepturile constituționale ale autorului sesizării, la reputație profesională, la funcție publică și la muncă.

Art. 20 reprezintă blocul fondator al sistemului democratic, în care orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă în cazul lezării drepturilor sale. Primul alineat definește scopul aplicării articolului pentru „orice persoană”. Interpretarea semantică a noțiunii „orice persoană” învederează fără echivoc că acțiunea articolului constituțional se extinde asupra tuturor cetățenilor, persoanelor străine sau apatrizilor. Pe lângă această noțiune cu caracter general, articolul conține noțiuni care explică *aplicarea articolului față de orice persoană care are drepturi legitime – aici, drepturile enunțate în Constituție sau în actele internaționale la care Republica Moldova este parte*⁹.

⁹ Constituția Republicii Moldova, Comentariu, pag. 101.

Respectiv, articolul 20 alin. (1) din Constituție garantează dreptul oricărei persoane la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești împotriva actelor care îi încalcă drepturile, libertățile și interesele legitime. Această garanție în corelație cu art. 53 din Constituție, presupune că instanța de contencios administrativ soluționează litigii privind existența unui drept subiectiv pretins a fi încălcat, iar nu litigii inițiate în exercitarea unor simple competențe administrative. Or, prin conferirea Comisiei de evaluare a dreptului de a contesta hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor, fără ca aceasta să pretindă încălcarea unui drept propriu, legiuitorul modifică însăși funcția constituțională a contenciosului administrativ, transformând un mecanism destinat protecției persoanei împotriva autorităților publice într-un instrument prin care o autoritate publică poate solicita înlăturarea unui act favorabil persoanei evaluate. În aceste condiții, garanția jurisdicțională consacrată de art. 20 din Constituție își pierde caracterul constituțional de protecție a persoanei împotriva autorității publice.

Aplicarea textului contestat pune în discuție însăși situația juridică a autorului excepției, afectând drepturile fundamentale garantate de Constituție. Dreptul la respectarea vieții private, garantat de art. 28 din Constituție, include și protecția reputației profesionale, astfel cum rezultă și din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Totodată, contestarea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor privește direct posibilitatea autorului de a ocupa și exercita funcția de procuror, ceea ce face incidente dreptul de acces la funcția publică prevăzut de art. 39 alin. (2) și dreptul la muncă garantat de art. 43 alin. (1) din Constituție. În acest mod, norma contestată produce efecte asupra unor drepturi fundamentale concrete ale autorului excepției și nu asupra unor interese abstracte sau ipotetice.

Neconstituționalitatea textului contestat nu reprezintă o problemă pur abstractă de tehnică legislativă. Ea produce efecte juridice directe asupra autorului excepției, deoarece constituie temeiul procesual care permite contestarea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor prin care acestuia i-a fost recunoscut dreptul de a promova evaluarea extraordinară. În lipsa textului contestat, acțiunea Comisiei de evaluare nu ar putea fi exercitată în condițiile contenciosului administrativ. Prin urmare, ingerința în drepturile autorului excepției este consecința directă a normei a cărei constituționalitate este contestată, iar nu un efect indirect sau eventual al aplicării acesteia.

Problema de constituționalitate nu rezidă în simpla conferire unui drept procesual Comisiei de evaluare. Esența problemei constă în faptul că legiuitorul transformă o comisie de drept public, titulară exclusiv de competențe, într-un titular al unei acțiuni pe care Constituția, Codul administrativ și Convenția o atribuie doar persoanei care pretinde încălcarea unui drept subiectiv propriu.

Respectiv, suntem în prezența când Comisia de evaluare în regim de putere publică/statală, apelează la ajutorul instanței de judecată, care este autoritate publică, împotriva drepturilor individuale ale unei persoane.

O asemenea opțiune legislativă modifică modelul constituțional al contenciosului administrativ consacrat de art. 53 din Constituție și generează, prin aplicarea sa, ingerințe în drepturile fundamentale ale autorului excepției, garantate de art. 20, art. 28, art. 39 alin. (2) și art. 43 alin. (1) din Constituție.

În acest context, este incidentă norma constituțională prevăzută de art. 125¹ alin. (3) din Constituție, ce consacră valența constituțională a Consiliului Superior al

Procurorilor, ca unic organ constituțional competent să decidă asupra numirii, promovării în funcție și aplicarea măsurilor disciplinare față de procurori.

În această arhitectură normativă, reieșind din paragraful 143 al Hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 16.01.2025, Comisia de evaluare este doar un organ de investigare ce are competența să recomande promovarea sau nepromovarea, iar Consiliul Superior al Procurorilor este cel care decide, acceptă sau nu propunerea Comisiei.

Decizia definitivă în privința procurorului o ia Consiliul Superior al Procurorilor, care, eventual îl poate demite (a se vedea CDL-AD(2023)005, paragraful 6) sau promova. Respectiv, Consiliul Superior al Procurorilor are un rol decisiv în procedura de evaluare de a adopta hotărâri de promovare sau nepromovare, rol pe care nu îl are Comisia de evaluare.

Reieșind din această arhitectură structural – funcțională dintre Comisie și Consiliu, ultima se plasează ca organ constituțional decident, iar Comisia ca organ investigativ, ambele avînd competențe proprii clar delimitate, fără ca una să se substituia cu alta.

Comisia de evaluare, fiind un organ fără valență constituțională, nu are competență să decidă asupra carierei procurorilor, ci doar să verifice și să facă o propunere cu o anumită recomandare, care nu este act administrativ, nu produce efecte juridice¹⁰, nu este obligatoriu pentru Consiliu, precum și concluziile și propunerile din acesta, nu au o valență mai mare decît hotărîrea Consiliului.

Acest lucru reiese și din standardele de probă diferite aplicate de Comisie – dubii serioase și cele aplicare de Consiliu – dovezi care confirmă.

Textul de lege contestat, ce acordă dreptul Comisiei de a contestat hotărîrile Consiliului la Curtea Supremă de Justiție, schimbă arhitectura structural-funcțională dintre Comisie și Consiliul.

Totodată, adoptarea de către Consiliul Superior al Procurorilor a hotărîrii de promovare, în esență, reprezintă o hotărîre de confirmare/numire în continuare în funcția de procuror. Respectiv, textul de lege contestat de la art. 19 alin. (1) din Legea 252/2023, ce permite Comisiei să contestate confirmarea/numirea în funcție a procurorului de către Consiliu, echivalează cu o reglementare ce acordă unei autorități fără valență constituțională, să întrerupă efectele juridice constituționale ale unui act adoptat de un organ constituțional, unic cu competențe în materia carierei procurorilor.

Comisia de evaluare nu exercită asemenea atribuții constituționale, rolul ei în procedura de evaluare extraordinară fiind limitat la investigare și recomandare.

Prin efectul textului de lege contestat, voința autorității constituționale expusă în art. 125¹ din Constituție, este obstrucționată prin manifestarea de voință a unui organ auxiliar, fără valență constituțională, ceea ce are ca efect diminuarea competențelor constituționale ale Consiliului Superior al Procurorilor și schimbă arhitectura structural funcțională stabilită de Constituție.

¹⁰ Deși legea nu prevede expres acest fapt, raportul Comisiei nu produce vreun efect juridic în privința subiectului evaluat. Raportul întocmit de Comisie este trimis Consiliului Superior al Magistraturii sau Consiliului Superior al Procurorilor, după caz, care, la rândul lor, au competența să-l accepte sau să-l respingă (a se vedea articolul 18 alin. (3) din Legea nr. 252/2023). Consiliile decid cu privire la promovarea sau nepromovarea judecătorilor și procurorilor. De altfel, așa cum a menționat Comisia de la Veneția în opinia sa din 14 martie 2023, Comisia de evaluare are competențe de investigare, iar raportul trimis către Consiliu are caracter de recomandare (a se vedea CDL-AD(2023)005, §§ 6 și 42) – paragraful 143, Hot. CC nr. 2 din 16.01.2025.

Problema ridicată constă în faptul, că prin contestarea de către Comisie a hotărârii Consiliului, ultimul în calitate de pîrît în fața instanței, vine să apere hotărîrea adoptată împotriva unui raport cu recomandări neobligatorii, ceea ce schimbă logica arhitecturii instituționale dintre aceste două organe, iar în caz de admitere a contestației, organul decizional nu ar mai fi cel constituțional – Consiliu, ci cel investigativ – Comisia, ceea ce ar afecta rolul constituțional al Consiliului de organ decident. Prin anularea actului administrativ de promovare ce a aplicat „standardul dovezilor ce confirmă”, permite ca un raport de recomandare bazat pe „standardul dubii serioase”, să obțină caracter obligatoriu pentru Consiliu, ceea ce face, ca subiectul evaluării să piardă garanția aplicării standardului dovezilor care confirmă.

Eventual, prin admiterea contestației Comisiei, în realitate, raportul ultimei care are un caracter de recomandare, devine obligatoriu pentru Consiliu.

Respectiv, textul de Lege contestat, transformă Comisia de evaluare dintr-un organ cu rol investigativ/pregătitor și de recomandare într-un actor procesual care poate combate în instanță decizia organului constituțional competent (CSP/CSM), ceea ce afectează echilibrul instituțional consacrat de art. 125¹ din Constituție, rolul efectiv al organului constituțional și modelul constituțional al contenciosului administrativ bazat pe protecția persoanei împotriva autorității publice (art. 20 și art. 53).

Problema principală nu constă în aceea că Comisia are o cale de atac, ci în faptul că, avînd doar un rol de evaluare și recomandare, ea poate combate în instanță decizia organului constituțional competent, iar raportul de recomandare devine obligatoriu, ceea ce pune în discuție echilibrul dintre evaluare, decizie și control jurisdicțional și afectează modelul constituțional consacrat de art. 20, art. 53 și art. 125¹ din Constituție.

Altfel spus, dacă hotărîrea Consiliului Superior al Procurorilor este anulată ca rezultat al contestării de către Comisie și constatată nepromovarea, nu mai are niciun sens ca Consiliul să analizeze temeinicia raportului și să ia altă soluție, atîta timp cît Comisia poate răsturna hotărîrea Consiliului.

În mod implicit, raportul Comisiei devine din recomandare în obligatoriu, deoarece Consiliul va fi conștient că orice deviere de la propunerea Comisiei, va fi răsturnată prin instanța de judecată. Independența decizională a Consiliului este afectată și-l va impune să accepte orice propunere a Comisiei, deoarece pînă în final, ultima își poate impune poziția prin contestare.

Respectiv, dintr-un organ constituțional decident, Consiliul devine un organ de control formal și aprobare a tot ce recomandă Comisia.

Consecința directă este punerea în discuție a dreptului autorului excepției de a exercita funcția de procuror, ceea ce face incidente art. 28, art. 39 alin. (2) și art. 43 alin. (1) din Constituție.

Textul de lege contestat „nepromovarea evaluării” prevăzut de art. 19 alin. (5) pct. 2) lit. c) din Legea 252/2023, contravine art. 115 alin. (1) și art. 125¹ alin. (1) și (3) din Constituție, ceea ce încalcă dreptul constituțional al terțului statuat la art. 20 alin. (1), art. 28, art. 39 alin. (2) și art. 43 alin. (1) din Constituție.

În această ordine de idei, textului de lege contestat prevăzut de art. 19 alin. (5) pct. 2) lit. c) din Legea 252/2023, care instituie competența Curții Supreme de Justiție

de a constata „nepromovarea evaluării”, în cazul anulării hotărîrii de promovare a consiliului respectiv, încalcă garanția instituită de art. 125¹ alin. (1) și (3) din Constituție, ce consacră rolul constituțional al Consiliului de garant al independenței și imparțialității procurorului, precum și de unic organ constituțional decident asupra numirii și eliberării din funcție a procurorilor.

În conformitate cu Opinia Comisiei de la Veneția¹¹, a fost recunoscut rolul constituțional al Consiliului Superior al Procurorilor în calitate de factor decizional principal, în procedura de evaluare.

În conformitate cu prevederile art. 115 alin. (1) din Constituție, *justiția se desfășurează prin Curtea Supremă de Justiție*.

Conținutul desfășurării justiției în cauzele civile include examinarea și soluționarea litigiilor ce decurg din raporturile juridice civile și sunt legate de apărarea drepturilor și intereselor cetățenilor, întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor¹². Aceeași esență a desfășurării justiției este și în cazul contenciosului administrativ.

Principiul fundamental aflat la baza organizării și funcționării aparatului de stat este separația puterilor legislativă, executivă și judecătorească. Fiecare dintre aceste autorități este investită cu anumite prerogative, potrivit prevederilor Constituției, nici una dintre ele neavînd posibilitatea de a uzurpa atribuțiile celeilalte sau de a le transmite exercitarea acestora (paragraful 41, Hot CC 11.12.2012)

Prin urmare, Curtea Supremă de Justiție, ca autoritate investită cu competența desfășurării justiției, nu poate subroga Consiliului Superior al Procurorilor, în competențele sale pe care le are în temeiul art. 125¹ din Constituție.

Altfel spus, Curtea Supremă de Justiție nu are competență de a dispune măsuri ce vizează cariera procurorului, în special eliberarea din funcție și lipsirea de anumite drepturi, deoarece, această competență constituțională, o are exclusiv, Consiliul Superior al Procurorilor.

Respectiv, textul de lege contestat, prevăzut de art. 19 alin. (2) pct. 2) lit. c) din Legea nr. 252/2023, exprimat în sintagma „sau nepromovarea evaluării” atribuie Curții Supreme de Justiție competențe de a decide eliberarea din funcție a unui procuror, confirmat/numit legal de organul constituțional. Asemenea competențe, conform Constituției, nu-i aparțin Curții Supreme de Justiție, ci exclusiv Consiliului Superior al Procurorilor, în temeiul art. 125¹ din Constituție.

Prin atribuirea competenței de a constata nepromovarea evaluării, Curtea Supremă de Justiție, se transformă dintr-un organ cu atribuții de control al legalității actului administrativ, într-un organ de evaluare extraordinară similar Comisiei și cu atribuții administrative similare Consiliului Superior al Procurorilor, fapt ce în esență este în contradicție cu art. 115 alin. (1) și 125¹ din Constituție.

În cazul constatării de către Curtea Supremă de Justiție a nepromovării evaluării, situația este diferită, decît în cazul constatării promovării.

În primul caz, Curtea Supremă de Justiție anulează o hotărîre de confirmare în funcție a unui procuror și dispune eliberarea din funcție cu privarea de drepturi, atribuție ce aparține exclusiv Consiliului. În această situație, Curtea Supremă de Justiție, nu se limitează doar la controlul de legalitate al actului administrativ contestat, ci realizează

¹¹ https://constcourt.md/public/files/file/comisia_venetia/2023/CDL-AD2023005.pdf

¹² Comentariul Constituției, pag. 416.

și o evaluare a integrității subiectului și se transformă într-un organ care exercită, la cererea unei comisii de drept public, competența decizională pe care Constituția o atribuie Consiliului Superior al Procurorilor.

În cel din urmă caz, Curtea Supremă de Justiție, realizează un control de legalitate a unui act administrativ prin care sunt afectate drepturile individuale ale subiectului evaluării și prin anularea actului contestat și constatarea promovării, asigură apărarea drepturilor individuale ale persoanei, care are dreptul la o autoritate publică, în sensul art. 53 din Constituție și la acces la justiție, în sensul art. 20 din Constituție.

Astfel, textul contestat din art. 19 alin. (5) pct. 2) lit. c), este contrar art. 115 alin. (1) și art. 125¹ alin. (1) și (3) din Constituție, deoarece transformă Curtea Supremă de Justiție, dintr-o instanță de control jurisdicțional, într-o autoritate administrativă, care soluționează fondul procedurii administrative de evaluare.

Prin dispoziția contestată, Curtea Supremă de Justiție nu se limitează la controlul hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor, ci stabilește ea însăși dacă procurorul nu promovează evaluarea. Astfel, instanța supremă substituie atât Comisia de evaluare, care efectuează evaluarea integrității, cât și Consiliul Superior al Procurorilor, care, în puterea de autoritate administrativă, adoptă hotărârea finală privind confirmarea procurorului în funcție.

Mai mult, dispoziția contestată afectează și garanția accesului liber la justiție consacrată de art. 20 alin. (1) din Constituție. Atunci când Curtea Supremă de Justiție exercită atribuții de control jurisdicțional asupra unei hotărâri administrative, aceasta asigură verificarea legalității actului emis de autoritatea competentă. Însă, în măsura în care aceeași instanță este investită prin lege cu competența de a constata ea însăși nepromovarea evaluării, aceasta nu mai exercită controlul unui act administrativ, ci adoptă însăși soluția administrativă asupra fondului procedurii de evaluare. Întrucât hotărârea Curții Supreme de Justiție este definitivă și irevocabilă, soluția administrativă astfel adoptată nu mai poate face obiectul niciunui control jurisdicțional ulterior. Prin urmare, terțul este lipsit de posibilitatea de a supune verificării judiciare actul administrativ care produce efectele cele mai grave asupra statutului său profesional.

Or, prin atribuirea Curții Supreme de Justiție a competenței de a constata „*nepromovarea evaluării*”, legiuitorul a înlăturat această delimitare constituțională. Curtea Supremă de Justiție nu se mai limitează la verificarea legalității hotărârii adoptate de Consiliul Superior al Procurorilor, ci soluționează ea însăși fondul procedurii administrative de evaluare, exercitând o competență decizională pe care Constituția o rezervă Consiliului Superior al Procurorilor. În aceste condiții, instanța supremă nu mai exercită exclusiv funcția de înfăptuire a justiției prevăzută de art. 115 alin. (1) din Constituție, ci dobândește atribuții specifice unei autorități administrative.

Consecința acestei reglementări este că soluția administrativă privind nepromovarea evaluării nu mai este adoptată de autoritatea administrativă competentă și ulterior supusă controlului judecătoresc, ci este pronunțată chiar de instanța supremă investită cu exercitarea controlului jurisdicțional. Astfel, controlul judecătoresc asupra soluției administrative este suprimat, deoarece hotărârea Curții Supreme de Justiție, prin care se constată nepromovarea evaluării, nu mai poate face obiectul unui control jurisdicțional ulterior. Se ajunge, astfel, la situația în care aceeași autoritate care ar trebui

să garanteze legalitatea actului administrativ devine ea însăși autoritatea care stabilește soluția administrativă definitivă.

O asemenea confuzie între funcția administrativă și funcția jurisdicțională este incompatibilă cu arhitectura constituțională consacrată de art. 115 alin. (1) și art. 125¹ din Constituție și lipsește de efectivitate garanția prevăzută de art. 20 alin. (1) din Constituție. Accesul la justiție presupune existența unui control jurisdicțional efectiv asupra actelor autorităților administrative. Or, în ipoteza reglementată de textul contestat, controlul jurisdicțional este înlocuit cu adoptarea directă de către instanță a soluției administrative, astfel încât actul prin care se decide, în esență, nepromovarea evaluării nu mai beneficiază de un control judiciar distinct, ceea ce afectează însăși substanța dreptului de acces la justiție.

Lipsa de claritate a expresiei „a stabilit” din articolul 11 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 252/2023 și consecințele sale constituționale în coroborare cu articolul 19 alin. (5) pct. 2 lit. c), este în contradicție cu art. 1 alin. (3), art. 20 alin. (1), art. 23 alin. (2), art. 125¹ și afectează colateral drepturile statuate la art. 39 alin. (2) și art. 43 alin. (1) din Constituție.

Autorul excepției este conștient, că prin Hotărârea privind controlul constituționalității unor prevederi din Legea nr. 252/2023, Curtea Constituțională a examinat compatibilitatea articolului 11 alin. (2) lit. a) și alin. (6) cu dispozițiile articolelor 20, 23 și 120 din Constituție și a reținut că aceste norme sunt constituționale.

Totuși, prezenta excepție nu urmărește repunerea în discuție a considerentelor deja reținute de Curte și nici contestarea competenței Comisiei de evaluare de a efectua aprecieri în materia integrității etice. Problema constituțională invocată este una distinctă și privește lipsa de claritate a expresiei „comisia de evaluare a stabilit”, analizată prin prisma efectelor pe care această formulare le produce atunci când este coroborată cu articolul 19 alin. (5) pct. 2 lit. c) din aceeași lege.

Textul contestat utilizează verbul „a stabilit”, fără a preciza dacă acesta desemnează o simplă apreciere a unui act recunoscut arbitrar de instanțele jurisdicționale ori dacă permite Comisiei de evaluare să formuleze ea însăși, de sine stătător, o constatare cu privire la caracterul arbitrar al unui act emis de judecător sau procuror, adică decizia de a califica drept arbitrar un act, să aparțină pentru prima dată Comisiei și nu instanței de judecată sau CtEDO. Norma nu delimitează în mod expres dacă această calificare trebuie să se întemeieze pe o constatare jurisdicțională anterioară asupra actului verificat sau dacă poate reprezenta rezultatul propriei aprecieri a Comisiei.

Problema de neclaritate constă în faptul, dacă expresia „comisia de evaluare a stabilit” atribuie Comisiei competențe de a decide de sine stătător, după propria părere, care este și care nu este act arbitrar sau, dacă Comisia poate doar aprecia conduita subiectului, reținută de o instanță sau CtEDO ca fiind arbitrară.

Această omisiune legislativă este deosebit de relevantă din perspectiva cerințelor de calitate a legii consacrate de articolul 23 din Constituție. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, o normă juridică trebuie să fie formulată cu suficientă precizie pentru ca destinarii să poată prevedea consecințele aplicării sale și să

cunoască limitele competențelor autorităților publice. Exigența previzibilității nu privește doar conduita persoanelor, ci și delimitarea atribuțiilor autorităților statului, astfel încât exercitarea competențelor să nu depindă de interpretări extensiv-discreționare.

Or, tocmai asupra acestei probleme a atras atenția Comisia de la Veneția înainte de adoptarea Legii. În Opinia sa asupra proiectului Legii nr. 252/2023¹³, în paragraful 55, Comisia a constatat că noțiunea de „act arbitrar” este excesiv de vagă și a subliniat că actele judecătorilor și ale procurorilor sunt supuse controlului jurisdicțional. În acest context, Comisia de la Veneția a reținut că, deși judecătorii și procurorii nu trebuie să acționeze arbitrar, *„este doar de competența unei instanțe de a decide asupra acestui aspect”*. Totodată, Comisia de la Veneția a recomandat ca legea să prevadă expres că organul de evaluare nu poate considera un act arbitrar doar pentru că nu împărtășește soluția sau motivarea acestuia și a precizat că nici hotărârile desființate în căile de atac nu pot fi considerate arbitrare decât dacă o instanță a stabilit că acestea au fost adoptate cu rea-credință sau ca rezultat al unei neglijențe grave și evidente.

Această recomandare reflectă o exigență de principiu privind delimitarea competențelor dintre autoritatea de evaluare și autoritatea investită cu înfăptuirea justiției. Calificarea unui act drept „arbitrar” presupune o apreciere asupra modului în care au fost exercitate atribuțiile jurisdicționale sau procesuale și, prin natura sa, aparține controlului judiciar. Din acest motiv, Comisia de la Veneția a considerat necesară o formulare legislativă care să excludă orice interpretare potrivit căreia Comisia de evaluare poate decide ea însăși, asupra caracterului arbitrar al unui act.

În aceeași ordine de idei, în paragraful 56 din aceeași Opinie, Comisia de la Veneția a recomandat ca noțiunea de „act arbitrar” să fie limitată la situațiile în care ***Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit anterior*** că judecătorul sau procurorul a acționat în mod arbitrar, cu intenție sau din neglijență gravă. Recomandarea este edificatoare sub aspectul rolului instituțiilor implicate în procesul de evaluare. Ea pornește de la premisa că existența caracterului arbitrar trebuie să rezulte dintr-o constatare jurisdicțională preexistentă, iar nu din aprecierea de sine stătătoare a Comisiei de evaluare.

Autorul excepției ridică aceeași întrebare pe care Comisia de la Veneția a ridicat-o în paragraful 56 din Opinia sa și anume, *„cine trebuie să stabilească acest „arbitrar” și în cadrul cărei proceduri”*. Comisia de la Veneția în același paragraf a răspuns la această întrebare, că *„acordarea CE a competenței de a decide care acte sunt arbitrare și care nu sunt, pare a fi contrară principiului securității juridice și al caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești”*.

În pofida acestor recomandări, textul de lege contestat nu este suficiente de clar, pentru a răspunde la această întrebare dacă noțiunea „a stabilit” limitează Comisia doar la acela acte arbitrare constatate de instanțele jurisdicționale sau permite însăși Comisiei să decidă pentru prima dată asupra caracterului arbitrar al actului.

În speță, această problemă nu are un caracter teoretic. Nu există nicio hotărâre judecătorească și nicio hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului care să fi constatat că actul emis de autorul excepției a fost arbitrar, adoptat cu rea-credință sau ca rezultat al unei neglijențe grave și evidente. Cu toate acestea, Comisia de evaluare a

¹³ https://constcourt.md/public/files/file/comisia_venetia/2023/CDL-AD2023005.pdf

apreciat ea însăși existența unui act arbitrar și a întemeiat, exclusiv, pe această apreciere concluzia privind nepromovarea evaluării.

Fiind analizată practica^{14,15,16} Comisiei de evaluare la aplicarea criteriului de integritate – emiterea unui act arbitrar, este de reținut, că în absolut toate cazurile în care a examinat conduita pretins arbitrară, Comisia a apreciat ca existînd sau neexistînd act arbitrar, doar în cazurile în care, în mod expres, CtEDO sau instanța națională, a constatat în prealabil, emiterea actului arbitrar.

Cazul din speță este unic în practica Comisiilor de evaluare, în care, în lipsa unei constatări jurisdicționale preexistente în care să se decidă caracterul arbitrar al actului, Comisia de sine stătător, prin propria apreciere, decide caracterul arbitrar al actului, bazîndu-se exclusiv, în baza aprecierii proprii, în ansamblu, a materialului probator.

Tocmai această situație demonstrează că expresia „*a stabilit*” permite două interpretări rezonabile: fie că Comisia de evaluare doar identifică existența unei constatări jurisdicționale prealabile și o valorifică în procesul de evaluare, fie că poate formula ea însăși, pentru prima dată, concluzia privind caracterul arbitrar al actului. În măsura în care legea permite coexistența acestor două interpretări, ea nu întrunește standardul de claritate și previzibilitate impus de articolul 23 din Constituție, iar în dependență sensul expresiei „*comisia de evaluare a stabilit*”, depinde și rezultatul evaluării, care poate avea repercusiuni importante asupra vieții private, dreptului la o funcție publică și la muncă, drepturi consacrate de constituție.

Problema devine evidentă în mecanismul prevăzut la articolul 19 alin. (5) pct. 2) lit. c) corelat cu alin. (1) art. 19, care permite Comisiei de evaluare să conteste în instanță hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor prin care acesta nu a confirmat concluziile raportului de evaluare și să ceară nepromovarea subiectului evaluării.

În Hotărârea sa privind controlul constituționalității articolului 11 din Legea nr. 252/2023, Curtea Constituțională a reținut expres că aprecierea caracterului arbitrar realizată de Comisia de evaluare trebuie confirmată de Consiliul Superior al Procurorilor sau de Consiliul Superior al Magistraturii, aceste autorități fiind cele cărora Constituția le atribuie competențele decizionale finale. Această premisă a constituit una dintre garanțiile esențiale pe care Curtea și-a întemeiat concluzia privind constituționalitatea articolului 11 cu Constituția.

Totuși, această garanție este serios afectată de articolul 19 alin. (5) pct. 2 lit. c). În ipoteza în care CSP nu confirmă aprecierea Comisiei, aceasta din urmă poate sesiza instanța și poate solicita constatarea nepromovării evaluării. În această arhitectură normativă, aprecierea de sine stătătoare a Comisiei privind existența unui act arbitrar devine fundamentul unei acțiuni în contencios administrativ îndreptate împotriva hotărârii organului constituțional competent. În consecință, aprecierea Comisiei nu mai rămâne condiționată în mod efectiv de confirmarea organului constituțional, ci poate

¹⁴ https://cdn.prod.website-files.com/65dc9c889b671cd4987c7b51/6825f1fc09765b7fd30ce4ce_Report%20Spoial%C4%83%20law%20no%20252%20ROM.signed.pdf

¹⁵ https://cdn.prod.website-files.com/65dc9c889b671cd4987c7b51/6970d0dcb18533da4f916fcf_Constantin_Damaschin_Report_ROM.pdf

¹⁶ https://cdn.prod.website-files.com/65dc9c889b671cd4987c7b51/6964cc550e383e991b0d3638_Ana%20Panov_Reevaluation%20Report_ROM.pdf

produce efecte juridice prin intermediul instanței, chiar împotriva hotărârii autorității căreia Constituția îi atribuie competența decizională.

În aceste condiții, autorul excepției nu solicită Curții Constituționale să revină asupra concluziilor reținute anterior cu privire la constituționalitatea articolului 11 din Legea nr. 252/2023. Se solicită însă examinarea unei probleme distincte și anume, dacă expresia „*a stabilit*”, în lipsa unei delimitări legislative exprese și în coroborare cu articolul 19 alin. (5) pct. 2 lit. c), respectă cerințele de claritate și previzibilitate ale legii, în măsura în care permite interpretarea că însăși Comisia de evaluare poate decide caracterul arbitrar al unui act, fără existența unei constatări jurisdicționale prealabile. Or, o asemenea interpretare este contrară recomandărilor Comisiei de la Veneția, creează incertitudine cu privire la întinderea competențelor Comisiei și afectează echilibrul constituțional dintre evaluarea comisiei, competențele Consiliului Superior al Procurorilor și atribuția exclusivă a instanțelor de a înfăptui justiția.

F. Cerințele sesizării

Urmare celor expuse, în conformitate cu Constituția Republicii Moldova, Legii cu privire la Curtea Constituțională, Codului Jurisdicției Constituționale, solicit Înaltei Curți:

1. Admiterea spre examinare și declararea admisibilă a prezentei sesizări;
2. Exercitarea controlului constituționalității și declararea drept neconstituțională a expresiei „*comisia de evaluare a stabilit*” de la art. 11 alin. (2), a expresiei „*sau de către comisia de evaluare*” de la art. 19 alin. (1) și a expresiei „*sau nepromovarea evaluării*” de la art. 19 alin. (5) pct. 2) lit. c) din Legea nr. 252/2023.

G. Lista documentelor relevante

- *Încheierile Curții Supreme de Justiție: nr. 3d-72/23, nr. 3d-56/23; nr. 3d-63/23 și nr. 3d-14/23, nr. 3d-72/23, nr. 3d-61/24, în total **pe 44 file**.*

H. Declarația și semnătura autorului sesizării

Declar pe propria onoare că informațiile prezentate Curții sunt veridice, fapt pentru care semnez.

***Cu înaltă considerație,
Vasile Plevan, persoană terță***

22 iulie 2026



msign

serviciul guvernamental
de semnătură electronică

[Semnează electronic](#) [Verifică semnătura](#) [Informații](#)

Rezultatul verificării



Documentul Excepție neconstituționalitate Plevan.signed.pdf

#	Signatar	Signatură	Organizație	Data semnării
1	Plevan Vasile	✓ Validă	PROCURATURA GENERALĂ A REPUBLICII	22.07.2026 11:23:04

 Mai verifică

 Pagina principală

CENTRUL DE ASISTENȚĂ

Serviciul Public de Informații

022 820 000

Termenul de valabilitate
Politica de confidențialitate
Întrebări frecvente
Procedura de integrare
[Suplimentare de informații](#)

1.2408. AGENȚIA DE E-GOVERNANCE
ELECTRONICĂ
Versiunea 2.2607.21.1



**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la excepția de neconstituționalitate

acțiunea înaintată de

Comisia de Evaluare a Procurorilor împotriva
Consiliului Superior al Procurorilor, terț Vasile Plevan
(evaluarea externă conform Legii nr. 252/2023)

*(Dosarul nr. 3-7/26
Nr. PIGD 2-26081685-01-3-26062026)*

23 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în ședință publică cererea terțului Vasile Plevan, privind sesizarea Curții Constituționale,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte*,
Stella Bleșceaga,
Leonid Chirtoacă, *judcători*,

cu participarea grefierului Ion Vartolomei,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. Pe rolul Curții Supreme de Justiție se află cauza administrativă nr. 3-7/26, intentată de Comisia de Evaluare a Procurorilor împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, terț Vasile Plevan, privind anularea actului administrativ adoptat în baza Legii nr. 252/2023. Comisia solicită anularea hotărârii Consiliului și constatarea nepromovării evaluării externe de către Vasile Plevan.

2. Cererea a fost repartizată aleatoriu judecătorului raportor Stella Bleșceaga. La 03 iulie 2026, cauza a fost primită pe rol și fixată ședința de judecată pentru 23 iulie 2026.

3. La 22 iulie 2026, Vasile Plevan a expediat în adresa instanței sesizarea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 11 alin. (2), art. 19 alin. (1) și alin. (5) pct. 2) lit. c) Legea nr. 252/2023.

4. În cadrul ședinței de judecată din 23 iulie 2026, Vasile Plevan a solicitat ridicarea excepției de neconstituționalitate și expedierea sesizării la Curtea Constituțională. Reprezentantul Consiliului, Iulian Gainaru și reprezentantul Comisiei, Valeriu Cernei, au lăsat această decizie la discreția Curții Supreme de Justiție.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ ȘI JURISPRUDENȚA RELEVANTĂ

5. Art. 195 Cod administrativ:

„Procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.”

6. Art. 12¹ Cod de procedură civilă:

„(1) În cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională.

(2) La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție;

b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;

c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;

d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

(3) Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă pînă la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amîină pledoariile.

(4) Dacă nu sînt întrunite cumulativ condițiile specificate la alin. (2), instanța refuză ridicarea excepției de neconstituționalitate printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu fondul cauzei.”

7. În hotărârea nr. 2/2025, Curtea Constituțională a menționat următoarele:

„140. Faptul că dispozițiile contestate nu le permit subiecților evaluați să demisioneze cu menținerea tuturor garanțiilor sociale, la oricare etapă a procesului de evaluare, ci doar în interiorul termenului stabilit de lege nu presupune, în sine, o încălcare a independenței judecătorilor sau a principiului separației puterilor. Această regulă stabilită de Parlament urmărește mai curînd să asigure buna desfășurare a procedurii de evaluare, prin delimitarea subiecților care participă la procedura de evaluare de cei care nu participă, ca urmare a depunerii cererii de demisie și prin evitarea risipei de resurse financiare necesare pentru demararea evaluărilor. De asemenea, această regulă mai urmărește să asigure că participarea la procedura de evaluare reprezintă o chestiune voluntară a subiectului.

141. Prin urmare, din perspectiva argumentelor autorilor sesizărilor, Curtea reține că dispozițiile articolelor 3 alin. (2) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 65/2023 și 3 alin. (2) lit. c) și alin. (4) din Legea nr. 252/2023 nu contravin articolelor 6 și 116 din Constituție.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

8. Pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate este necesară întrunirea cumulativă a tuturor condițiilor prevăzute la art. 12¹, alin. (2) din Codul de procedură civilă. Prin hotărârea nr. 2/2016, Curtea Constituțională a explicat că judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării, sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la

verificarea întrunirii condițiilor legale. Verificarea constituționalității este competența exclusivă a Curții Constituționale.

9. Obiectul cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate îl constituie o sintagmă din art. 11 și două sintagme din alineatele art. 19 din Legea nr. 252/2023. Potrivit art. 135, alin. (1) lit. a) din Constituția Republicii Moldova, Curtea Constituțională exercită controlul constituționalității legilor. Prin urmare, prima condiție din art. 12¹ alin. (2) este îndeplinită. Excepțiile au fost ridicate de o parte în proces. Prin urmare, și a doua condiție este întrunită. Cele trei prevederi contestate se referă la stabilirea de către Comisie a necorespunderii cerințelor de integritate etică, dreptul Comisiei de a înainta contestația și la competența Curții Supreme de Justiție de a dispune nepromovarea evaluării dacă admite contestația. Prin urmare, și a treia condiție este îndeplinită.

10. Prin hotărârea nr. 2/2025, Curtea Constituțională a recunoscut art. 19 alin. (5) din Legea nr. 252/2023 nu contravine art. 6 și 116 din Constituție. Totuși, argumentele invocate pun în discuție aspecte juridice care nu au fost analizate în hotărârea Curții Constituționale nr. 2/2025. Acestea se referă la dreptul Comisiei de evaluare de a contesta hotărârile Consiliului și dreptul Curții Supreme de Justiție de a constata nepromovarea evaluării când Consiliul a dispus promovarea evaluării. Prin urmare, și ultima condiție pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate a fost îndeplinită (decizia CC nr. 88/2025, § 17)

11. Din considerentele de mai sus, în conformitate cu art. 195 și art. 230 Cod administrativ și art. 12¹ Cod de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Admite cererea depusă de către Vasile Plevan, cu privire la sesizarea Curții Constituționale privind exercitarea controlului constituționalității unor prevederi din Legea nr. 252/2023 privind evaluarea externă a judecătorilor și procurorilor;

Se ridică excepția de neconstituționalitate și se remite Curții Constituționale sesizarea depusă în vederea examinării constituționalității următoarelor sintagme:

- a. „comisia de evaluare a stabilit” de la art. 11 alin. (2) Legea nr. 252/2023;
- b. „sau de către comisia de evaluare” din art. 19 alin. (1) Legea nr. 252/2023;
- c. „sau nepromovarea evaluării” din art. 19 alin. (5) pct. 2) lit. c) Legea nr. 252/2023”.

Sesizarea terțului se anexează.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președinte

Diana Stănilă

Judecători

Stella Bleșceaga

Leonid Chirtoacă

Digitally signed by Bleșceaga Stella
Date: 2026.07.27 16:33:52 EEST
Reason: MoldSign Signature
Location: Moldova

MOLDOVA EUROPEANĂ

